

65 години ЕЗИКОВА ГИМНАЗИЯ ИВАН ВАЗОВ

Юбилеен АЛМАНАХ

...то ми
...лика;
...вздух
...у мен.

Спомени заливани с думки красиви,
очите блестят, развълнувани, живи.
Сърце блестя сърди неуморно,
трепне, вълнува се, чувства отново.

...зрете стичат по страни поручици,
...и се буди
...пса...

Ти си прилив на сърцето ми, ...жна,
и аз - лоялен твой корабокрушител,
с раковина, наместо с душа.

Ти си крисъкът,
разпокрива се в истеричните стенания;
обладали целия ми ум.

Ти си пъськът,
неуморно погълтащи
следите ми без шум.

Ти си призрактослъниет
Спасението в моя деп.

65 години
ЕЗИКОВА ГИМНАЗИЯ
ИВАН ВАЗОВ

юбилеен
АЛМАНАХ

В памет на Мариана Димитрова

„От всичко, което човек в стремежа си към живот
издига и строи, най-доброто и най-ценното
(...) са мостовете“.
Иво Андрич

Тази мисъл на големия писател е истината за историята като прѳевес на развитието над застой. Историята на едно училище е духовният мост между поколения възпитаници и техните учители и ръководители, между смелите идеи и постигнатите успехи, между жаждата за знания и уроците по човешко достойнство.

Езикова гимназия „Иван Вазов“, гр. Пловдив, има 65-годишна история. Началото е поставено на 05.08.1958 година, когато със заповед № I – 4274 на Министерството на просветата и културата Втора смесена гимназия се преобразува в първата в страната ни Руска езикова гимназия. Вече 65 години десетки хиляди сърца на директори, учители, ученици, родители оставят следите си в нашата приказка без край – тухла по тухла, урок след урок, мечта след мечта. Неуморно, вдъхновено, всеотдайно: всеки, който е записал името си в нашата родова книга, вече е част от този урок по история. А той започва на някогашната улица “Любен Каравелов” в първата сграда, в която се помещава училището ни. Това е сградата на бившата Образцова прогимназия. В нея първият директор Йордан Данчев и само 28 учители приемат първите ученици, които са от 14 окръга на Южна България и от Толбухински и Варненски окръг.

С достатъчно воля, с искрена вяра в големия смисъл на начинанието, с любов към децата и с грижата за тяхното бъдеще... Само четири години след създаването си – през 1962 г. за всяко място в гимназията кандидатстват петима души, което безспорно говори за утвърдения ѝ авторитет не само в Пловдив.

През първите 30 години училището ни на три пъти сменя своя дом: от сградата на някогашната улица “Любен Каравелов” от 01.09.1960 г. то се мести в сградата на днешната хуманитарна гимназия “Свети свети Кирил и Методий” – тогавашната Първа мъжка гимназия. Училище с утвърдени традиции, дало на град Пловдив и страната общественици, учени, дипломати, поети – строители на нова България... Символичен е фактът, че високите коридори и старите вити стълби помнят стъпките и на патрона на нашето училище, който през 1866 година се записва да учи там гръцки и турски език по заръка на баща си, за да може да му помага в търговията. Вазов търговец не става, но затова пък народът ни след време го окичва с признанието Народен поет.

А учениците, младите вазовци, поемат щафетата и уверено се подготвят да заемат своето място сред духовния елит на нацията. Директор по това време е Тодор Калчев, а заместник - директор Пенка Христова. С тях учениците обичат да правят снимки за спомен. Много от паралелките са девически, но из цял Пловдив се носи мълвата, че в Руската учат най-хубавите момичета. Традицията на Белите вечери започва тогава, за да запечата спомена от годините в любимото училище с любимите учители и съученици. А това са вечери, в които е трудно да се сдържат сълзите при раздялата с гимназията.

Това са години на усърден труд, в резултат на който гимназията утвърждава водещото си място сред пловдивските училища, а възпитаниците ѝ все по-активно участват в духовния и културен живот на града и страната ни.

Този престиж има и своя материален израз: през 1970 година Руската езикова гимназия получава съвсем нов изцяло оборудван учебен комплекс - модерна сграда и общежитие. Кабинетите са снабдени с всички необходими уреди и пособия, а в лингафонния кабинет езиковото обучение се осъществява по най-съвременни методи.

На 17. 09. 1970 г. е дългоочакваното тържество. Присъстват видни общественици, бивши директори, преподаватели и ученици, родители... Присъства и посланикът на СССР - А. М. Пузанов, който открива новия учебен комплекс.

От 1971 година Езикова гимназия „Иван Вазов“ е сред първите български училища, асоциирани към организацията на ООН за образование, наука и култура ЮНЕСКО, което предоставя големи възможности за приобщаването ѝ към европейската култура и общност. Годишите минават и бележат възпитаниците на училището ни със знака за изключителност. А зад успехите им стоят имената и на следващите директори: Аксийски, Фема Бонева, Магдалена Георгиева. Ключова за съвременния модерен облик на гимназията има Мариана Димитрова. В продължение на 24 години тя ръководи този дом на духа, дръзновението, упорития труд.

С промените, които настъпват след 10.11.1989 година, с развитието на политическите, икономическите и културните връзки със страните от Западна Европа и САЩ се засилва интересът на учениците към изучаването на западноевропейските езици. Мариана Димитрова предусеща това бъдеще. По нейна инициатива от 1990 година училището ни се преобразува в Езикова гимназия с изучаване на английски, немски, френски, испански и италиански език, а като втори изучаван чужд език е руският. Така „Руската“ става „Езиковата“ и отваря още по-широко вратите на света за своите възпитаници. Днес учениците на ЕГ „Иван Вазов“ мечтаят на 6 езика и имат шанса не просто да откриват света в неговото многообразие, но и да го разбират.

Гимназията заслужено придобива славата на единственото училище в България, в което се изучават шест чужди езика.

От 1999 година училището е включено в споразумението за билингвално обучение между Министерството на образованието, културата и спорта на Кралство Испания и Министерството на образованието и науката на Република България. Обучението се осъществява от високкоквалифицирани испански и български учители и гимназията е център, в който се организират и провеждат изпити за международен сертификат DELE.

От 2006 година гимназията е включена в споразумението, подписано между България и Италия в областта на образованието. На основата на българската диплома, след полагане на изпит в училището, посолството на Италия издава на учениците официален документ, осигуряващ достъп до италианските висши училища, при условията, валидни за италианските студенти с освобождаване от изпит по италиански език.

От септември 2010 година Езикова гимназия „Иван Вазов“ се присъединява и към семейството от 24 училища в България - центрове за подготовка за Немска езикова диплома - сертификат без давност, който е доказателство за владението на немски език на ниво B2/C1 по Общата европейска езикова рамка. Оттогава в училището работи и преподавател от ФР Германия, който е също главен координатор и консултант за преподаването на немски език за Южна България.

Незаменима опора за Мариана Димитрова са заместник-директорите Дора Радева и Цветана Христозова. Към този екип се присъединява Вихра Ерамян, която днес със същото голямо сърце достойно носи високата отговорност и чест, предавани през годините, да бъде директор на престижното училище. Нейна опора са заместник-директорите: Илко Василев (до 2022 г.), Мария Атанасова, Людмила Стойнова и Тодор Атанасов.

По инициатива на Вихра Ерамян и с подкрепата на целия педагогически състав през април 2019 година официално стартира първата паралелка в общинско училище в България, работеща по модела 1:1. Модел, който позволява на учениците не просто да заучават теорията от учебниците, достъпна вече за всеки в интернет, но и да развиват уменията, които ще им позволят да бъдат конкурентноспособни и успешни в модерния дигитализиран свят отвъд стените на училището. Резултат от неспирната квалификация на целия педагогически състав, който се стреми да отговори на потребностите и очакванията на новото поколение ученици, е призьт на Езикова гимназия „Иван Вазов“ за първо Гугъл референтно училище не просто в България, а в цяла Източна Европа. Напълно дигитализираните административни процеси в училище и смислената промяна в класните стаи става обект на интерес на образователната общност в цяла България - следват редица гостувания за споделяне на опит. Успехът на ЕГ „Иван Вазов“ се превръща в мотивация за промяната в десетки училища в страната. И днес паралелките, работещи по модела 1:1 в български училища, са вече много на брой, като 27 от тях са от ЕГ „Иван Вазов“. Благодарение на вдъхновения екип технологичният гигант Гугъл обръща погледа си към България и Гугъл референтните училища днес у нас са все повече. Но ЕГ „Иван Вазов“ продължава да бъде примерът и да задава стандартите на модерното обучение!

Вече двадесет и една години по договореност с Държавния институт по руски език „Пушкин“- гр. Москва, гимназията е център за провеждане на изпити за получаване на международни сертификати за владение на руски език – „Прагово равнище“ и „Руски език за делово общуване“. Училището ни е включено и в националната мрежа от училища

бази за обучението по руски език в България.

Признание за мястото, което заема Езикова гимназия „Иван Вазов“ в духовния живот на България, и за приноса на училището към развитието на образованието и науката са високите национални и международни отличия.

С Указ на Държавния съвет на Народна република България № 1517 от 19.05.1983 училището е удостоено с орден „Кирил и Методий“ – I-ва степен.

С решение на Общинския съвет на град Пловдив от 15.05.2003 година Езикова гимназия „Иван Вазов“ е удостоена с Почетния знак на град Пловдив. Три години по-късно, през 2006 година, за особени заслуги към образователното дело в Пловдив по случай Деня на българската просвета и култура училището отново е отличено с Почетния знак на града, а през 2015 година - с приза „Глобално училище“ от Министерството на външните работи на Република България.

През октомври 2018 г. училището започва трансформация на учебния процес с въвеждане на Модела 1:1(хромбук за всеки ученик и учител) в една паралелка 8 клас с интензивно изучаване на френски език. Ученици разполагат със свои устройства и работят с тях в учебните часове и у дома.

От учебната 2019-2020 г. ЕГ „Иван Вазов“ вече е част от голямата общност на иновативните училища в България с проекта си „ЕГ „Иван Вазов“ – училище в облака“, Периодът на иновацията обхваща четири учебни години, през които учениците (8 - 12 клас) и учителите ще предефинират процеса на работа и учене, работейки по модела 1:1.

През същата учебна година училището е обявено за e-Twinning училище, а в две последователни години 2019 и 2020 за Асег Иновативно училище.

През юни 2019 г. гимназията е официално призната за първото Google референтно училище не само в България, но и на Балканския полуостров. През 2020 г. година Министерство на образованието и науката награждава директора на гимназията Вихра Ерамян за дългогодишна цялостна и високопрофесионална дейност в системата на предучилищното и училищното образование с почетното отличие „Неофит Рилски“.

През 2022 г. новосъздаденият STEM център ТехЛаб отвори врати за бъдещото поколение иноватори. Модерна учебна среда и съвременни технологии подкрепят учениците в реализирането на проекти, свързани с устойчивото развитие и опазването на околната среда. Създава се възможност за креативни решения на глобални проблеми.

За да отговори на интереса и потребностите на учениците, родителите и обществото от висококачествено образование, Езикова гимназия „Иван Вазов“ – град Пловдив, ежегодно под грижите на 85 креативни и мотивирани учители, едни от най-високо квалифицираните в страната педагогически специалисти, обучава над 1200 ученици в 45 паралелки с профил „Чужди езици“ – английски, немски, испански, италиански и френски език, а задължителен втори чужд език за всички възпитаници на училището е руският.

Днес, отбелязвайки своята 65-годишнина, Езикова гимназия „Иван Вазов“ с гордост се слави не само като просветно средище, в което се предоставя качествено образование, а и като център на духовността и креативността. Младите хора са насърчавани да открият, развият и демонстрират дарованията си. Участието в международни и национални проекти и програми създава възможности за изява, мотивира за творчески труд, вдъхновява за постигане на нови успехи, за да остане гимназията ни онзи духовен мост, който през годините свързва традицията с предизвикателствата на настоящето и с вярата в бъдещето.

Вазовата България

В българската литература има едно име, чието огромно творчество е поетически израз на една цяла епоха. И не само - то е функция на националната ни история, възхвала на неумиращия български дух, който Иван Вазов с патриотичен порив защитава и отстоява. Той е този, когото приживе нарекоха „народен“ и с благоговение издигнаха в Патриарх на българската литература. Той е авторът на това познато ни още от най-ранна възраст стихотворение - израз на възторжената радост и дълбока гордост от честта да бъдеш българин. То е първата ни среща с Вазовата България: „с хубости, блага, обилна е родината ни мила“. „Аз съм българче“ е стихотворение за една голяма и силна любов към отечеството, наричано тук „земя прекрасна“. С тези стихове Вазов влиза в сърцето на всеки от нас, като остава там за цял живот. Словото на Вазов е слово на вдъхновен говорител, прославящ всичко българско - чест и слава, добродетели и национални ценности. Това слово е слово на преклонение пред родината: „Земя, що си ме родила, моя поклон приеми“. Не можеш да четеш „Де е България?“ и да не почувстваш безмерната му любов към отечеството - това „Що най-любя на светът“. Тази дълбока обич кара Вазов да възкликне: „Отечество любезно, как хубаво си ти!“. Пред очите ни той рисува с думи една неземна картина, изпълнена с „весели долини, там планини гиганти, земята пълна с цвете, небето с брилянти...“. Така ни представя родината – като късче от Рая - това именно е България през очите на Вазов. Тя сбира „в едно всички блага и дарове: хляб, свила, рози, нектар, цветя и плодове“. Само във Вазовата България „смарагдени са планините и сенките, и светлината“. Само тук природата е „царствено-разкошна“. Чувство на възторг от тази почти неземна красота се излива от възклицието на Вазов: „Вред рай зелен!“. Същото чувство изпитва всеки един от нас, качвайки се там, горе на Рила, когато погледне величието на ширналите се хребети и склонове. Тук Бог е дал всички земни прелести - дъхави морави, розови градини, през които се стрелкат бистри планински бари. В нашата родина вековните мури още шептят за вехти войводи, Янтра тихо ромоли и разказва за храбрите български царе, „Марица тихо шава из Тракийска равнина“, а „от изток Черно море се бунтува и светлей“. „На света България е дала Джон Атанасов, Борис Христов и песента за оня прочут войвода Дельо, която лети в Космоса.

Със своите творби дядо Вазов ни остави да помним и тачим делото на Хилендарския монах, който написа „История славянобългарска“ и заклеими родоотстъпниците; подвига на оня буйноброд бунтар от Алтън Калофер, тръгнал с двеста луди глави да събаря „тая пуста царщина“; най-чистия път до народа, извървян от синеокия карловец, изрекъл свещените думи: „Ако печеля - пачели цял народ, ако загубя - губя мене си.“; ширналия се от Ком до Емине Коджа Балкан, попил в скалистата си гръд кръвта на знайни и незнайни борци; оная величествена картина на Шипченската епопея, в която мъртвите синове на България възкръсват и се вдигат на последен щурм срещу тирана.

Деница Пиргонска

10g

Опитваха се да ни отнемат вярата, езика, свободата, но напразно! На будна стража застана този старопланински исполин Иван Вазов, изрекъл заветните думи:

И аз на своя ред оттук ще си замина,
но моите песни все ще се четат.

Пророчески са тези думи. Чели са ги поколения наред, сега ги четем ние. И така ще бъде, докато ни има нас - българите, защото България и българският корен са безсмъртни!

Съчинението е спечелило второ място на конкурса „Вазовата България“ през 2021 г.

Борис Ангелов

Випуск 2020/2021

Какво намирам в теб -
не знам защо ти пиша,
но далеч от теб
е трудно да се диша,

далеч от теб не мога
цвете да откъсна,
лицето си да мия,
от гроба да възкръсна,

далеч от теб не виждам
върхове високи,
мислите ми хвъркват
в хиляди посоки,

далеч от теб се чувствам
сякаш всичко губя,
далеч от теб не мога
силно да се влюбя,

далеч от теб съм сляп -
слепец съм като всички,
далече няма хляб,
а улични трохички,

далеч от теб не дават
и тях да съберем.

Родино, ти си хлябът,
без който ще умрем...

Юлиана Тодорова

12a

На Катерина

Отчасти падналата мазилка от жълто-белите прашни стени не вярваше на очите си, че най-после се върнах. А пропуканата боя, която едва се държеше, неуморно ме упрекваше.

Още имаше надежда за живот на бетона, на който принадлежи. Всички те ме викаха с отчаян призив за спасение. Може би мен се опитваха да избавят, не зная. Само шапката седеше кротко окачена на закачалката и изглежда, завинаги се бе примирала със своята съдба.

Внезапно се върнах в далечната 1968-ма. На същия стол седях, където и сега. Надигаше се миризма от добре познатата яхния на мама, стари градски песни звънко огласяха стаята. Тамко четеше вестника, недоволно повдигайки вежди, и непрестанно цъкаше с уста:

- Народ, народ, пусти народ! – възкликна.
- Защо бе, тате? — най-после го попитах.
- То се е видяло, че земята ще ни откраднат.
- Е, защо вината да е на народа?
- Малък си, сине. Всеки подвива опашка пред по-силния и от страх

ли, от глупост ли, му се покланя. Тиранията си остана.

С тези думи го запомних и от тях си позволих да се вода. Години след това погребяхме татко. Вече му бяха отнели имуществото. Нямаше за какво да милее повече, отнеха му земята, която боготвореше, с която си говореше и считаше за равна. Пламъкът в очите му изгасна и не след дълго тялото му го предаде... Да можех и аз така, Катерина!

Тежко приех неговата загуба и ярост изпълни съзнанието ми. Нито ден не спрях да мисля за незаслужената му участ. Но въпреки моя гняв, чисти намерения и силна воля вирееха в душата ми така, както все още непокътнат от човека водопад излива водната си песен. На всеки в селото помагах, за съвет ме молеха или за по-тежка работа. Тялото ми беше здраво и имах ведро излъчване. Старите поклащаха глава за поздрав, като ме видеха:

— Синко, кога ще те венчаем? С тия рунтави мустаки коя девойка ще те целуне? — шегуваха се те.

По това време бях учил българска история и редовно ходех на централния площад, за да купя новоиздадения вестник. Само че вместо дядо Митьо на щанда беше приседнало младо момиче.

И тогава срещнах нея, Катерина... Косата ѝ бе тъмна, семпло привързана на кок, а тъкмо тънките и присвити устни сякаш подчертаваха нейния изящен вид. Аз не видях друго от лицето ѝ – тя носеше голяма дамска шапка, която закриваше очите ѝ и стигаше до средата на носа.

— Кажете — каза тя безизразно. За миг потрепнах – не бях очаквал тя да ме е забелязала, при положение че нищо не вижда.

— Един брой “Работническо дело”.

— Вие сте учен, нали? — каза тя, подавайки ми вестника. Личеше си, че преценява що за човек съм, съдейки по движещите се по брадичката ѝ пръсти.

— Може да се каже — усмихнах се, за да се отпусне.

— Цялото село говори за Вас. Приятен събеседник изглеждате.

Кимнах, загубвайки ума и дума. И друг път ми го бяха казвали. Но въпреки външните ѝ признаци и студенината в гласа ѝ нейната душа излъчваше нежност, която не приличаше на ничия друга. Усетих силно чувство на привързаност, топла вълна премина през цялото ми тяло.

Тъкмо се канех да тръгна, но пустото ми любопитство вече беше успяло да ме зарази:

— Прощавайте, мадам, защо криете очите си зад тази шапка?

— За да си гледам в краката и да не ме е страх от пътя – и лека усмивка се спотайваше от крайчеца на устните ѝ.

Оженихме се в града, защото следвах политология по това време там. Тя отвори своето сърце пред мене. А аз още бях млад и наивен, Катерина, и нищо не исках повече от това да вода народа справедливо. Но като каменен меч ме поразиха неправдите на моя свят.

Той съкруши крехкото ми младо сърце, отровата му достигна до всеки милиметър от моето тяло и вече не гледах света със същите чисти очи. Тъмно було на равнодушие надвисна над мен, премрежи съзнанието ми и ме възпря да видя оковите на властта. Все нещо не ми стигаше! Желаях я повече от всичко, забравих откъде съм тръгнал и накъде съм вървял, за какво от дете исках да се боря. Жена ми виждаше това, но не проронваше и дума. Тя осъзнаваше тежката отговорност на плещите ми и когато се издигнах като управляващ, гледаше да не ми пречи. Ала ѝ липсваха моите прегръдки и закачките, които вече не отправях към нея, а тя толкова много жадуваше. Липсваше ѝ и веселият ми нрав и откритият ми дух, липсваше ѝ да ме вижда на село как говоря на птичката, която бях кръстил на нея. И един ден, докато бях надвесил глава върху поредната декларация, тя ме прегърна през рамо и се престори, че чете с мен.

— Не мога да видя нищо така. Правиш ми сянка — отговорих. Ледена буца беше заседнала в гърлото ми. В този момент я усещах по-чужда от всякога. “Тя бе ненужна вече за мен. Нищо не може да ми даде, с нищо не може вече да се издигне в моите очи.”

— Помниш ли шапката, за която ме попита при първата ни среща? Сега ми напомни за нея — засмя се тя, допирайки устни до врата ми.

— Помня, много време мина оттогава.

— Защо не ме обичаш вече? — усетих нотка страх в нейния въпрос.

— Обичам те, даже по-силно от преди. Време е вече да имаме семейство. Ако стана баща, доверието на хората ще се засили.

Онази вечер за първи път я чух да плаче.

Катерина! Ти никога не ще ми простиш. Гъсти плевели на суетата задушиха моята скромна душа! Те завладяха цялата ми същност и аз тогава осъзнах моето безсилие. Потъвах и завличах и теб, и нея със себе си. Душата ми роптае, когато се сетя за студения мартенски ден през 1985-та, когато бяхме в старата къща на село, за да погребем и майка ми. Помня как целунах бледото чело на съпругата си и я изпратих до гарата за влака от Бургас към София. След като той потегли, видях, че беше

забравила у дома любимия си аксесоар - шапката. Взех я, бавно прокарах пръсти през плата” и вдъхнах нейното ухание. Внезапно съжаление ме обзе, вина почувствах, че съм я виждал през призмата на презрението и отегчението през всичките тези години. А сега, когато тя замина, самотно, празно чувство изпитвах у себе си.

Помня, телефонът звънна в 22 часа.

Катерина, слънце мое, дете мое, душата ми плаче. Глупост нечовешка ме беше сполетяла и аз завинаги ще плащам цената. И дъжд посипа земята, погребя душата ми завинаги, Катерина! Моята жена беше загинала край Бунаре, турци бяха поставили бомба, затуй, че толкова нечестен бях с тяхната съдба! Оставила беше след себе си само прах, и ти с нея, чедо! Ти още растеше в корема на майка си, с мъки беше израснала, дете наказано беше ти. И с наивна, проклета глупост планове градях за тебе. Сега нищо не искам, само да те видя, дъще моя! Колко много бих дал, за да усетя твоето детско ухание, да зърна моята невинна усмивка на твоето лице и да те прегърна силно, да избавя мъката си, да мога отново да усетя сладостта на живота!

Сега само прашната шапка слушаше моя стон. Тя за нищо не се молеше и нищо не искаше от мен. И смътни думи долових от нея, думи на съжаление и жален упрек: “Остаря и помърря, драги приятелю. Но ти беше тъй заслепен от лъжливото жарко слънце, че не се сети да потърсиш своята шапка.”

Александра Иванова

12e

Понякога ми липсва да не съм сама,
да е някой слънцето на моята луна.
Липсва ми пейзажът розов, цветната дъга,
готвят сивото и черното, душевната тъма.

Липсват ми вълнението и трепета,
пеперудите в стомаха, пърхащи дори,
тръпката, искрата, пламъка - шеметна
любов, която всичко да изпепели.

Понякога ми липсва да обичам,
и всичко от душата си да дам
само и единствено да видя там -
в очите, малката искра да тича.

Така ми липсва да обичам!
Жадувам пак сърцето да тупти,
но вече аз душата не събличам,
в заключената стая влезе само ти.

И въпреки че си далечен
и много време вече се измина,
нашата любов ме гони вечер,
защото с теб бях истински щастлива.

Липсват ми нашите моменти -
моментите на искрен смях,
дъждът от комплименти,
дори човекът, който бях.

Липсва ми да ме е грижа,
но уви - в мен нищо вече не трепва,
вече всичко ясно виждам,
и чужда и студена се усещам.

Васил Шарков

12a

“Златно”

„Не, с много неща може да надари човек Бог някого, но няма по-голям дар от хубостта”

Пустата хубост... Мине не мине, пак става дума за нея или за братовчедка ѝ Любка (Любов). Красива е идеята за хубостта - колко е субективна, колко е генерална. Красиво е как тя седи високо, пие кафе с боговете и се къпе в златните лъчи на залеза, когато дори слънцето е по-ниско от нея.

Култът към красотата е запечатан в същността ни. Способността да отделяме хубаво от грозно е една изключително човешка черта, отличаваща ни от останалите видове. Дали това „пресяване”, което правим, не е плод на предразсъдъци, норми и културни схващания? Ако се задълбочим още повече, взривоопасно ли е да твърдим, че хубостта изобщо не е дар от Бога, а поредното свободно съчинение на човека, написано в отчаян опит да се придаде смисъл на живота?

Може пък красотата наистина да е дар от небесата, който се крие във всичко, стига да има кой да гледа. Една панацея, която нежно превързва раните на душата и прави света по-добър. Висша ценност ли е? Да. Но също е първична? Пак да. Красотата е синоним на противоречие.

Хората са странно обсебени с това да могат да назоват всичко с дадена дума, например типичната приятна миризма, която усещаме след дъжд се нарича “петрикор”. “Либрокубикларист” е човек, който чете в леглото... Тези абсурдни думи, които никога не използва, са плод на човек, неуспял да назове нещо. Имаме фикс идеята да придаваме смисъл на всичко заобикалящо ни, защото ни е страх от неизвестното, както ни е било страх от тъмното като деца. Хубостта е точно това - поредното нарицателно, което бързо и лесно разрешава загадката “що е то?” и освобождава човешката мисъл от мъки.

Едно живо доказателство за това е поговорката: „По грехите посрещат, по ума изпращат”. Красотата, или липсата на такава, е първият критерий, чрез който отгатваме що за човек седи пред нас. Друг е въпросът дали се поддаваме на този първичен инстинкт, заради който красотата се е превърнала във вид привилегия, а понякога и оръжие...

Клеопатра е известна точно с това, че е властвала чрез красотата си. Друг пример е героинята на Джон Стайнбек - Катин (по-късно Кейт), от романа „На изток от Рая”, която е описана като невероятна красавица. Действията ѝ обаче са всичко друго, но не и красиви. Тя изпепелява къщата на родителите си (с тях самите в нея), прострелва съпруга си, изоставя собствените си деца и бавно съсипва здравето на жената, която я приютява след като е напуснала мъжа си... Действията на Кейт нямат определена цел, освен тази да се върши зло. Тя е като лъскава ябълка, която гъмжи от червеи, след като бъде отхапана. Нейната хубост ѝ позволява да започне наново след всяко свое провинение.

В контраст на Катин, имаме Шакире - героинята на Йордан Йовков от „Песента на колелетата”. Красотата, присъствието и излъчването на момичето, успяват да изправят на крака баща ѝ - Сали Яшар. Тук Шакире е възплъщение на нектара на боговете - не можем да отречем лечебните сили на красотата ѝ.

Хубостта е божествен дар, човешки предразсъдък, лек и отрова. Тя е във вечен конфликт със себе си. Тя е сила и привилегия, може да се падне на всекиго и съответно да бъде благословия или катастрофа. Красотата не може да се дефинира. Тя просто е.

РЕНЕСАНСОВ СВЯТ

Животът е една вечна и безкрайна борба.
И на Дарвин теорията провокира Вечността.
Еволюция или Революция е реалността?
И естественият подбор дали е една гротеска - шега - ШарЖ!
Боговете горе сигурно са полудели!
Но след Ноевия потоп на крушението оставам само аз.
С мечтите си детски и розовите надежди!
И готова съм аз за втория шанс.
И да избягам надалеч като Колумб -
Новият свят да е пред мен! И свободата
на Витрувианския човек - аз съм кръг и квадрат!
Божествена пропорция - пети елемент
Едно безкрайно уравнение - татуирано въображение.
И нЕ!
Няма да позволя Икаровата съдба да ме сполети!
Въпреки че с всичките тези овце,
дето мислят свестните за луди, оставам си само аз!
В моя си собствен РЕНЕСАНСОВ СВЯТ!
И те гледат, но не виждат - Красотата на света!
И ДА! Има смисъл във Вечността!
И Кръговратът на живота е една прелестна детска игра ...
Усмихвам се.

Да срещнеш своята сродна душа

Всеки човек си има своята сродна душа и който я намери, открива щастието. Или поне на това ни учат филми, сериали, книги.

Заради идеала, който, създаден в човека, свързан с търсенето на сродна душа, много хора губят себе си някъде по пътя. Ако не намерят това, което търсят, те остават разочаровани и нещастни. Да срещнеш своята сродна душа е магически момент. А магията се среща в приказки, филми, митове и легенди.

Има хора, които вярват в магията, вярват в легенди, вярват в чудеса. В същата графа поставям и вярата в сродната душа. Библията ни учи, че който вярва силно, ще постигне целта си. Ако това твърдение е вярно, то аз никога няма да срещна сродната си душа. Но човекът, който вярва сяко в идеята за сродната душа, също ще бъде нещастен. Той ще я припознава във всеки свой любовен интерес и винаги ще остава разочарован. Най-големият проблем при тези хора е че те винаги биха потърсили грешката в човека отсреща, а не в себе си. Все пак "всеки си има сродна душа". За какво им е да се променят?

Отричайки идеята за сродната душа, не отричам идеята за любовта. Двете неща са различни. Може да намериш любов и в човек, който не е твоята сродна душа. Ако се довериш на някого, готов да се развива с теб и да те подкрепя, то това доверие е любовта. Хората, които вярват в сродната душа, биха казали, че точно това е нейното описание. Но същите тези хора търсят перфектния човек, който да ги допълва. Той вероятно не съществува. Този идеален човек за теб ще се постигне с развитие, доверие и подкрепа...от двете страни. Болшинството предпочита да не се променя и да чака перфектната личност, която да ги допълни. Ако ти самият не започнеш промяната в себе си, никога няма да намериш щастието. Колкото и "сродни души" да имаш, ако нямаш амбиция за развитие, щастието ще остане просто блян.

Приемайки тезата за сродната душа, много хора не се замислят, че самите те са нечия "сродна душа". Без желание за самоусъвършенстване, без да обичаш себе си, как би изглеждала твоята сродна душа? Наистина ли перфектният човек би те забелязал, ако гледаш телевизия по цял ден на дивана, без да имаш перспектива за бъдещето? Не! "Сродната душа" е огледало на самия теб. Ако разглеждаш идеята за сродната душа по този начин, то тогава тя може само да те стимулира към развитие. Това за мен е любовта - чувството за привързаност, което може да доведе само до положителна промяна.

Пример за това е лиричeskата говорителка от произведението "Посвещение" на Петя Дубарова. Тя поема риск, доверявайки се на любовта. Това нейно решение успява да промени перспективата в живота. От слабо и плахо момиче, тя се превръща в силна и смела жена. Този процес биолозите наричат метаморфоза - когато гъсеницата се превръща в пеперуда, едно от най-красивите създания в природата.

Но за да може метаморфозата да е завършен процес, то насекомото е минало през много различни форми, докато достигне крайната си същност - пеперудата.

Така е и с човека. Хората, вярващи в идеята за сродната душа, остават в пащукла си цял живот. Тези, които вярват в любовта и собственото си развитие, се превръщат в пеперуди. Често идеята за сродна душа води до разочарование и нещастие, вместо до щастливия край в приказките. Има един-единствен начин магията да оживее - чрез постоянно развитие и любов към самия себе си.

Ванина Лесова

Как успяваш?
Затъпяваш даже живата есен,
превръщаш любимата ми песен
в мъничък, изгнил и тесен,
облик, пропилян и лесен.

Как успяваш да покриеш
цветовете с празнота,
светлините с простота?
Кажми ми, що е красотата?
“Злините крият се в дъжда.”

Болка

Защо не гледаш само мен? Какво са другите? Безгласни букви. Лица без очертания. Пръсти без отпечатъци. Какво притежават, което е интригуващо? Сиви силуети. Извивки без смисъл, без топлина, устни без мекота. Тела без красота. Къде из тях е моето?

Стреляш ги с поглед и в гърдата ме улучваш, та остра болка сякаш залива света. Коленете поддават, ръцете треперят, сърцето тупти ...

Детайли, които ти сякаш и не забелязваш.

Въпреки всичко насочваш лъка си към мен. Целиш ядрото, скрито дълбоко.

Улучи, но защо така ме боли? Бавно се стича кръв топла, червена, мъчителна, гръха спираща.

“Моля те, спри! Светът се руши! Сърцето ми - керамично, ти го разби...” - не мога да мръдна. Тишина от твоя страна. Погледът ти към мен е изпълнен с пренебрежение, отвращение.

Оставяш ме сама, гърчеща се на земята. Става все по-студено, кръв повече няма, лицето ми е синьо, ръцете ми са сиви. Жалка е картината ми. Защо се поддадох на трепета? Защо само мен ме боли? Та светът нали е направен за двама, а сега от единия нужда сякаш няма. Боли...

Елица Атанасова

12a

Ботев в мен

„Гора зашуми, вятър повече...“, Балканът все още пее хайдушката си песен. Не се чува, но някъде там, из юнашките балкански скривалища и баури, измежду падналите български синове, искрицата на песента хайдушка не угасва, а пътува, търсейки нова почва, ново начало. Нея не я сломяват ни почернените села, ни изпелените някогашни домове, ни Батак, ни Клисурса, ни Перушица, ни напоените с кръв сокаци и мирисът на смърт, разцепващ въздуха и околността, напомняща за героичната борба. Ни разхвърляните пушки и разгърпаните, окаляни калпаци с кръста божий, не я сломяват, а я трогват, вдъхновяват я към промяна, към една свободна България. Не угасва, а и не успя да угасне, благодарение на което сега живеем ние, българите, в една друга България – независима.

Тази незатихваща искрица е Ботевият дух, крепял българския народ във времена на безчестие, нищета, липса на равноправие и гибел. Ботев е в мен, в нас, във вас, във всички българи, но онзи велик революционер и идеолог, защото той е само едно „олицетворение“ и въплъщение на онази енергия, носещ всеки български дух, онази на Паусий, на Левски, на Раковски, на Бенковски, тази на „Ботев в мен“ – смелостта и гордостта да се наречеш българин. Вътрешният ни Ботев не е великият поет и вдъхновител, а здравият несломим и храбър български дух, силата, обединяваща малката ни нация в трудните моменти и винаги даваща ни надежда за светлина в тунела. И когато е почти изпарен от съзнанието на хората, изпаднал в пълна и сигурна обреченост, но до последно непримирим с обстоятелствата, жаден за свирепа победа над врага и верен на каузата, Ботевият български дух се възвръща с нова мощ и сила, с които е готов отново да извоюва самочувствието си. „Ботев в мен“ е несломимото вечно оръжие на българина, непреклонно и пред най-опасните му врагове.

Ботевият дух е нашето душевно наследство, сплотяващо и обединяващо малкия ни народ в тежки моменти, като предците ни многократно са доказвали нашето твърдо себеотстояване. По време на Априлското въстание, жив пример за всенародно обединение и борещия

се до последно Ботев дух, вечен, несломим, България ври и кипи в бойни действия, но едно от великите сражения на априлци, това при Дряновския манастир, изобразява ясно храбростта и отдадеността към свящото родно дело на българския дух. На 29 април четата на поп Харитон от двеста въстаници, барикадирани се в Дряновския манастир в Търновско, повежда деветдневна битка, попаднала в неочаквано обкръжение от многоброен турски башибозук. Любото сражение продължава до 9 май, като фишеци не се жаят, а често всякаква мебел и оставени оръжия на труда намират употреба срещу турската атака. Все повече изходи се затварят от мрачната гледка, докато четническият ръководител – поп Харитон, вече ослепен, но не и сломен, се нахвърля геройски върху многобройния враг и бива нанизан на турските щикове, но спасява дружината си. Това е подвиг на целеустремената и готова на всичко българска душевна сила.

А самият край на Априлското въстание може да е трагичен, но това не ще сломи Ботевия дух, а ще доведе до българското тържествено и велико Освобождение. Пътуваме напред във времето, срещайки се с още подвизи на българския дух. Минаваме през Съединението на България, Сръбско-българската война, постоянните въстания в ограбените от чужди ръце български земи, Македоно-одринския бунт – все успехи и протести на българщината, някои удавени в кръв, но не и Ботевият дух, незатихващ във всичките тези времена. Той съпътства българите винаги, така, както и в упоритите сражения при Дойран и Каймакчалан от 1916 г. – 1918 г., когато родната храборст не коленичи пред многобройния враг, а настъпва срещу него, називисимо от съотношението на силите. Това да накара човек, колкото и да е малък и безсилен, да полети към морето от враждебност без страх, знаейки, че е сладка смъртта за България, може да бъде единствено дело на Ботевия дух. Както един австрийски военен кореспондент разкрива впечатлението си от Балканската война: „Атаката е в кръвта на българите, техният боен дух и устрем са достойни за възхищение“. Думите му потвърждават и чуждото признание пред мощта и способността на „Ботев в нас“ – онази невидима респектираща българска сила.

В наши дни като че ли нуждата от Ботев в душите на българите все повече се увеличава, като „Ботев в мен“ остава на заден план и в „мъгла“, разсеян от вълненията на съвременния българин. Но както си знаем от историческия урок, „Ботев в нас“ все някога пак ще се възроди и ще успее

отново да превземе българските сърца. И когато някой каже или спомене за скорошно затриване на България от световната карта, това значи, че не си е научил урока по история, защото Ботевият дух винаги се връща, винаги възкръсва и се предава от поколение на поколение, защото във всяко българско сърце има искрица от „Тоз, който падне в бой за свобода, той не умира“.

Васил Шарков
12а

Присъдата на огледалото

Змия в уюта на дупката си
Не чува нищо освен собственото си съскане.
Силен, остър звук, заглъхващ в чуждите уши
И да хапе, и да заплашва, сама се оставя сляпа.

Взира се в тънното огледало - в отражение фалшиво -
Красив, недостижим блян, а всъщност чужда реалност.
Огледалото лъже, змията също
Златните люспи крият кървава козина.

Хищните зъби си личат.
Смарагди за очи може да красят,
Но те само покриват, не изменят.
Змията не може да лъже, та нея я няма
Защо все още съска...?

Обзета от страх лисица слуша само собственото си ръмжене.

Симеон Семков
9а

Магията на словото

Какво за нас е словото - букви, думи, текст? А не съдържа ли в себе си нещо повече от това? Не притежава ли известна тайнственост, магичност? И всяко слово ли е магично?

Словото е свещена дума. В него се крие истината за духовното щастие.

Словото е тухлата, чрез която се изграждаме като личности и като народ. То притежава силата да създава. Слово е спасителният пояс, за който се улавяме в трудните моменти, то е спасение за душата. Този дар дава свобода, руши граници, позволявайки на въображението да откривателства. Но магията на словото се появява тогава, когато го използваме за добро. Тя е там, щом имаме очи да я видим. Често пъти обаче това не се случва - хората дори не подозират за нейното съществуване.

Според Стария завет на Библията първоначално хората общуват на един общ език. Този акт на човеколюбие на Създателя позволява на човека да извиси представата си за собствения си вид до степен, до която да се сравнява с по-висшата от него сила - Божията. Строи кула, за да достигнем до Бог. Наказанието - смесване на езиците. И сякаш вече онази връзка между човек и Бог е загубена. "И рече Господ: Ето, едни люде са, и всички говорят един език; и това е което са почнали да правят; и не ще може вече да им се забрани, какво да било нещо, що биха намислили да направят".

До идването на Сина Божии и историята в Новия завет, когато чрез словото Бог проявява своето милосърдие. Защото най-силното "оръжие" на Христос е именно словото - неговите проповеди. Този дар Божии не "служи" само за спасение на душата - благодарение на него ние създаваме, творим, следвайки пътя, посочен от Господ: "Блажени сте вие, когато ви похулят и изгонят, и кажат против вас лъжовно каква и да е лоша дума заради Мене. (...) тъй бяха гонени и пророците, които бяха преди вас".

Така са виждали духовната си мисия и средновековните творци, които, търсейки път към Бог, използват словото, като го изпълват с християнски символи - чрез тях те припомнят, че магията на словото е дело на Бог.

Изпълнено с такъв духовен смисъл е обръщението на автора в образцовата поетична творба на средновековната ни литература "Азбучна молитва". А в пламенното произведение "За буквите" авторът използва езика като "оръжие" не за да демонстрира своята начетеност, а за да припомни на триезичниците, че всяко слово е дар от Бога за народа. Известен с думите си, Константин-Кирил Философ (когото храбрият монах нарече "Божий пратеник") в диспута си с триезичниците казва:

"Не пада ли от Бога дъжд еднакво за всички? Също и слънцето не грее ли на всички? Не дишаме ли всички еднакво въздух?".

И в начина, по който "виждаме" словото, се крие неговата магия. Българската глаголица е доказателството за това как думите въздействат върху човека, как го променят, как го изграждат като такъв. Те са много повече от средство за общуване. Всяка буква носи смисъл не само като материален знак, но и като духовен такъв със своята сила и мощ. Тя е съставена от три основни християнски символа - кръг, триъгълник и кръст, които да напомнят на човека за връзката му с Бог. А доказателство за спасителната сила на кирилицата, продължителка на глаголицата, е, че тя помага на над петдесет славянски народа по света в пътя им към духовно спасение.

Магията на словото е осъзната не само през Средновековието. В столетията на Европейското възраждане думите са означавали живот, спасение от Черната смърт. Младежите от "Декамерон" - сборника огледало на Ренесанса, намират начин да се разведрияват, да прекарват пълноценно времето си, разказвайки си поучителни истории. Заг привидното удоволствие на разказването всъщност прозира новият поглед към света, приемащ човека като център на света.

Словото, мислено като разтукча, е тема и на испанския "Дон Кихот", чийто главен герой е известен с фразата: "А когато от време на време жадувах да развлека душата си, четях някоя назидателна книга". Той чете и точно литературата формира неговия светоглед, неговата нравствена система. В миналото словото е съграждало светове!

В днешни дни обаче, сякаш специално ние, българите, сме забравили завета на своите предци. Имаме език, богат колкото никъде другаде по света (питайте Дядо Вазов), и пак усещаме нуждата да подражаваме на чуждите народи, като се припознаваме в тях посредством езика. Пример за това е все по-широко разпространената всекидневна употреба на чуждици, която обрича на забвение родното езиково богатство.

И преди сто години такива безумни явления са фигурирали в българската действителност. Явно размерите им не са били никак малки, щом Иван Вазов (нали ви казах) впряга езиковия си талант, за да припомни, подобно на Паусий, силата на българското слово на своите съотечественици. За Патриарха на българската литература родният език е непреходна ценност, осъществяваща връзката между новите поколения и техните предци, както и самият той се изказва в своето произведение "Българският език":

Език свещен на моите деди
език на мъки, стонове вековни,
език на тая, дето ни роди
за радост не - за ядове отровни.

Поетът е наясно, че чужди ругатели на езика и неговата благозвучност винаги може да има, но е най-силно унижен от факта, че и "нашите", българите им пригласят. Затова Вазов си поставя за цел със силата на своето слово да брани това, което смята за редно. Ще се намери ли днес нов Вазов, който да възроди отново българския народ?

Връщайки се отново към нашето съвремие, дигиталната ера, избираме да ползваме словото само като средство за комуникация- пишем съобщения, постове, а понякога дори не си правим труда да докоснем клавиатурата на телефоните си, като предпочитаме да се изразяваме чрез емоцията. А словото? А магията на словото? Къде остава тя? Защо се самолишаваме от нея?! Хиляда емоцията или тридесет свещени букви? Е, аз избирам второто, защото как ще кажеш с картинка:

Господи, какви отрови
през живота си не пих,
че с оковите на Словото
се заключвах в кратък стих.

(Велин Георгиев)

Ако поне малко съм Ви накарала да се замислите за магията на словото, то това не би било възможно без самата нея. Без словото ние, хората, губим човешкия си образ и преставаме да бъдем личности, каквито Бог ни е създал. Аз със сигурност не искам подобно “бъдеще” за себе си! А вие?

Съчинението е спечелило второ място във второто издание на Национален младежки конкурс за литературно-критическо есе, организиран от Института за литература към БАН.

Маска

Лица навсякъде -
нищо едно не е реално,
нищо едно не е истинско.
Усмивки привидно непринудени -
нищо една не е искрена...
И единствена аз намирам покой в себе си...
Душата ми е мой дом...
Светът е една квартира - празна, студена, без стопанин...
И в своята самота се чувствам свободна, спокойна.
Навън светът сякаш празнува,
но маските са някак различни -
те не се свалят,
хората са постоянно с тях.
И празникът продължава ли, продължава...
Дали пък не празнуват погребението на душата си?
Идентичността си отиде и сега царуват лицемерието, самозабравата...
Странно, маските са тъй красиви,
но фалшиви в същото време -
дават ти усещане за искреност,
докато не видиш пукнатините по тях,
и не започне да си личи истинското,
отдавна забравеното,
заровеното надълбоко
истинско аз на човека...
И все пак дори най-изящните маски не променят гнилия образ на
човешката душа..
Напротив,
усилват миризмата
на развален, фалшив,
един напълно лъжлив образ,
образ, който е досущ като хамелеона - идентичности много,
но нищо една истинска...
Хамелеони навсякъде,
Нищо един не е истински красив,
Нищо един не се слива с природата
като едно цяло,
Нищо един не може да възвърне първоначалната си красота
И единствено аз откривам покой в собствения си затвор,
привидно красивата окраска на хамелеона...

Непоисканата ми и непотърсена реч за новата 2020/2021 учебна година

Фройд казва, че образ, който е бил обговорен веднъж, не ще се яви втори път. Ще презърна несигурността си и ще Ви разкажа нещо, а ако този образ напусне някого, то той ще се сбозува само с мен. Ще се постарая да извадя наяве всичко, за което си спомням.

Преди близо половин година сънувах една жена. Жена, която познавам, но никога не съм виждал, за която съм чувал много, но чийто глас не съм чувал никога. Не се обръщаше директно към мен, но сякаш само аз можех да я чуя. Сънувах я няколко последователни нощи. После с помощта на психотерапевтична техника се опитах да продължа и завърша сънищата си.

Вече започвам да си спомням - коридорите и стаите в гимназията, погледнати от немислими ъгли, пространствено невъзможни. Погледът ми се стесняваше, разширяваше и фокусираше всичко. Пространството се приспособяваше към очите ми, а очите ми приспособяваха най-незабележими предмети.

Успокоих се и стъпих на земята, дишах в ритъма на клепачите си. Слизях по стълбите от втория етаж към първия, когато чух жената да казва: "От страната на слизания се забелязват много повече неща, отколкото от страната на качващия се".

По средата на обучението си тук разбирам през какво преминах - от вяра и самоувереност до отчаяние и отказ, от лични разубеждения до убеждения.

От щастието до неизбежното и обратно. След онези си сънища започнах да опитомявам и щастието, и неизбежното. Както вярата, така и отказа. Но първо трябваше да ги позная.

Тази година ще бъде първа в гимназията за много хора. Обръщам се към вас - преди всичко е отговорността, освен към себе си и към Мариана Димитрова, която сънувах, и към тези след нея, които продължават делото ѝ.

Тази учебна година, същата учебна година, е и последна за много забележителни хора. Хора, които са ме вдъхновявали, хора, посочвали и провокирали вдъхновението. Благодаря Ви!

А сега, позволете ми, да кажа нещо и на себе си - успехът се постига в тишина, в тишина се посреща и в тишина се празнува.

Непоисканата ми реч, която съумях да напиша.

Борис Ангелов

Випуск 2020/2021

Живот

Светът не е затръгвал на добре.
Замаяхме се. Всеки се побърка.
Животът ни е някакво антре,
в което подът вчера се изтърка.

Живеем ден за ден като животни,
които търсят своята прехрана.
Лъжем сухо, че не сме самотни
с "Колко още ще те няма?".

Хлябът струва колкото живота.
Килото обич - колкото смъртта.
Страхът, че нещо пак ще се омота,
ни кара да намразим любовта.

"Обичам те!" е някаква измама.
Фалшив стремеж в голяма доза.
Малък принц отдавна няма.
Увяхнала е неговата роза.

Удавници сме в собствено море.
Кишата в душите ни пресъхна.
"Боли. Не ме живеете добре" -
животът охна тежко. И издъхна.

Елица Атанасова

12a

Мария Деведжиева

9e

Богоизбраната

Анна и Йоаким двама,
нейни майка и баща
поведоха девојката избрана
към Бога за вечни времена.

Обрекоха я двама там,
невръстната вярна светиня,
представиха на светлия храм
Богородица Дева Мария!

Да остане нейното лице
детско, чисто, светло!
Да остане нейното сърце
ярко, обично, вечно!

И туй ярко събитие
стои в паметта християнска
като за свято молитвие
като притча райска!

И днес аз, малката Мария
вървя със вярата в душата
и кланям се пред нейната магия
и браня с името си добротата!

Стихотворението е спечелило второ място на конкурс за творби, посветени на християнския празник "Въведение Богородично" – Ден на православната християнска младеж и семейство, организиран от Пловдивската митрополия.

Венета Павлова

11ж

Мария Кирова

12a

Неистов

Ти си кървавият мак,
оцветил със топла кръв
бялата ми риза;
омотал сърцето ми
с червена примка;
напоил със въздух
лудостта във мен.

Самоотрицанието в картината,
смъртта сред житни класове,
животът в края на полето,
отломките скала,
изядени от босите ми стъпала.

Ти си прилив на сърцето ми,
а аз - лоялен твой корабкрушенец,
с раковина,наместо с душа.

Ти си крясъкът,
разпокъсващ се в истеричните стенания,
обладали целия ми ум.
Ти си пясъкът,
неуморно поглъщащ
следите ми без шум.

Ти си призракът, слънцето и вятърът.
Спасението в моя ден.

Ти си отговорът,
който винаги ми бяга.
Ти си липсващата тичинка от мен.

Васил Шарков

12a

Да склѳочиш сделка с дявола

Сатаната, Велзевул, Луцифер, Азazel, Мефистофел. Всички тези имена са имена на злото, имена, измислени от човека и за човека, наименования на свръхестествено същество, създадено от същия този човек – Дявол. Той живее в съзнанието, в мислите. Обсебва слабата и беззащитна душа и безсрамно я купува на висока цена.

Всеки има мечти, надежди, амбиции. Те издигат стъпалата, чието първо стъпало е покрито със сила, увереност и най-добри намерения. Съзнанието е ясно и пътят е лесен, но всяко следващо стъпало става по-несигурно, по-разклатено, по-трънливо и раздиращо плътта. Колебанието и неувереността бавно започват да покриват със сив воал желанието и стремежа, да ги размазват и обезличават. Тогава стремглаво се спускат, подобно на освирепели хищници, яростта и гневът, носени на ръцете на Дявола. Неговата примамлива и изкусителна усмивка пленява катерещия се. Показва му, че има и лесен път, без тръни и кървави следи. Стъпалата се покрива от красиви цветя, разранената плът заздравява, очите грейват.

Целта се показва на върха, близка и достижима. В същото време, дълбоко в душата, се забива като отровна стрела острата опашка на един зъл демон.

Той предлага сделка. Сделка между злото и доброто, между лесното и трудното, между обгърнатите в зеленина стъпала и все повече разпадащата се стъба.

Няма място за колебание и противопоставяне. Сделката е сключена.

Дяволът започва победоносно да разкъсва и граби малко по малко обещаното свое, докато превърне душата в пустиня. Неусетно личността губи своите спомени. Чувствата се притъпяват. Човешките ценности отстъпват на деградацията, покварата, желанието да се унищожи всичко, изпречило се на пътя. Сърцето е продадено. Съзнанието, покварено и лъжовно щастливо, тласка човека стремглаво надолу, за да може и мъничката частичка, останала от живота и истинското, да изчезне, да премине в света на Дявола.

Дяволът, това е част от всеки. Той опиянява, изкушава. Надделява над слабите, обезверените. Продалият душата си пропада в тъмна бездна, без надежда, без истина, без любов. И това е краят.

Животът не се живее в райска градина, но доброто в сърцето, устойчивостта на волята, истинската вяра, могат да накарат всеки да избере трънливата стъба към целта. И тогава той наистина ще се изкачи нагоре...

Моника Бозова

12а

Любовта ни не е метафора, а апосиопеза.
Думи в мълчанието.
Смисъл в беззначното.
Недостатъчно цвят, за да подхрани въображението.
Нищожна история, за да изпълни словото.
Безнадежно търсене на телепатия,
давейки се в отсрещната апатия.
Жалко, че вечно оставаме с тези три точки...
Една, която сложи ти.
Втора, която прескачам аз.
Трета, която вечно ще стои там, да ме спъва.
Иска ми се поне веднъж да прекрача прага ти първа,
Любов.

Елица Атанасова

12а

Георги Кацаров

11ж

Пеперудата

Алфонс дьо Ламартин - превод Георги Кацаров

Да се роди с пролетта и да умре с розите,
по крилото на зефир да плува в чистото небе.
Да се поклаща на гърдите на едва разцъфващи цветя.
Да се опиянява от парфюми, светлина и от лазур,
отърсвайки, все още млада, праха от своите криле,
да полети като дихание, към вечните трезори.
Ето я на пеперудата съдбата омагьосана!
Прилича на желание, което никога не ще се сбъдне,
и без да се задоволява, докосва всичко,
но накрая ще се завърне в небето, за да търси сладострастие.

Le papillon

Alphonse de Lamartine

Naître avec le printemps, mourir avec les roses,
Sur l'aile du zéphyr nager dans un ciel pur,
Balancé sur le sein des fleurs à peine écloses,
S'enivrer de parfums, de lumière et d'azur,
Secouant, jeune encor, la poudre de ses ailes,
S'envoler comme un souffle aux voûtes éternelles,
Voilà du papillon le destin enchanté!
Il ressemble au désir, qui jamais ne se pose,
Et sans se satisfaire, effleurant toute chose,
Retourne enfin au ciel chercher la volupté!

Ванина Лесова

Завръщане към себе си

Казвам се Катаумота. Днес на III.IV.2922 година намерих дневника на пра пра... умножено по девет баба ми. Тя се е казвала Катерина. Работела е като биолог или по-конкретно генетик. Когато прочетох нейните изследователски проучвания, бях изумена. Всичко, което беше описала, присъстваше в моето съвремие. Хората живееха в капсули, наречени kawsay (живот от кечуа), защото преди столетия подходящите условия за нашия вид на Земята бяха унищожени. Комуникацията ни се осъществява чрез телепатия заради процеса на развитие на духовните нива в човечеството. Една статия обаче ме остави безмълвна. Попаднах на глава от записките, озаглавена "Бебе по поръчка". В нея се разказваше как моите предци разработвали идеята за промяна на човешкия геном, с цел премахване на генетичните аномалии. Продължих да чета. Тази иновация за времето си предизвикала много дебати и дори се стигнало до студена война. По-големите сили тогава СА (сега се нарича земята на мъртвите), Китай (yachay wasi или преведено от кечуа-училището) и Европа (наричана днес старицата) се борят за надмощие и контрол.

Първоначално иновацията се прилагала при двойки, които имали генетични заболявания, за да не бъдат наследени от бъдещите поколения.

Учените прилагали върху ембриона различни генетични тестове и отстранявали радиоактивния генетичен материал, но за съжаление, се повишавал рискът от развитие на други животнозастрашаващи заболявания като рак например. Науката напреднала в следващия век и вече било нормално да се определя полът, цветът на очите и други гени на следващия индивид. Стана ми интересна частта, в която моят предшественик беше писал за морала на тогавашното общество, който беше в рязък контраст със сегашния, ако мога да кажа, че има такъв. Хората тогава са могли да отстояват своето мнение чрез различни по вид аргументи, организирали са движения против намесата в генотипа на човека. Колко смели са били! За разлика от днешните времена. Не бързайте да съдите! По-голямата част от нашия вид имат имплантирани чипове, които не им позволяват да имат свободна мисъл. Тези устройства се следят от такива като мен dzi QiQi (контролиращ от еве).

Ще ме попитате нямам ли някакви скрупули и човещина в мен? Още при самото ми раждане са премахнати тези гени, които отговарят за сензитивността и емоциите ми. Винаги съм се питала дали е нормално, че не изпитвам никакво състрадание и капчица доброта. Това ми е отнето.

Чувствам се като половин човек, въпреки че нямам чип, сякаш се намирам в златен кафез. Четейки този дневник, който взех от строго охранявания отдел за опасни неща, осъзнах, че човекът се е самозабравил и

сам ще сложи край на вида си. Любопитството ми надделя и продължих да попитвам всяка буква от дневника. В него се разказваше за праисторията на човешкия вид.

Моят родственик описваше напреднали нации, които наподобявали нашата. Били много развити - местели планини само с мисълта си, били свръхсилни. На тогавашната Земя настъпил потоп, който ги унищожил. Осъзнах че има цикличност в живота и че скоро ние ще последваме тяхната участ. Злоупотребихме със силата, която ни е дадена от Безкрайния интелект, и ще си платим скъпо.

Поне се радвам, че успях да го осъзная, за да го предам на идните поколения, но вече е късно - колелото е завъртяно. Познанието е сила и заради това тя ни беше насилствено отнета преди много векове от шепата хора. Как е възможно това? "Животът е несправедлив!" - беше написано на последната страница в синхрон с мислите ми. Като затворих дневника, започнах да плача, въпреки че това на практика е невъзможно, защото са ми отнети гените за това. Не можах да се позная. Аз бях преодолела бариерата, аз бях човек отново. Казах си тихо: "Ето защо кривят това от нас!" Времето ми изтичаше заради това върнах книгата. Знаех какво ме очаква и бях готова да го посрещна...

Непознатият

И ето те, ти стоиш на прага като силует незабелязван,
но от всичките наказван.
Но почакай ти, страннико с маска, накъде се виждаш да отиваш,
къде се виждаш да пристигаш?
И все пак знай, обичам те безкрайно, страх ме е, че се държиш потайно.

И в тази тъмна студена вечер аз останах сам пред вратата,
беше есен, гледах как отиват си листата.
Който дойде, все си тръгва, аз отблъсквам ли ги? Не знам.
Чувствам се сякаш постоянно съм в капан...

Надежда Илиева

11ж

Спомени заливат ме, усмивки красиви,
очите блестят, развълнувани, живи.
Сърце блъска гърди неуморно,
трепне, вълнува се, чувства отново.

Сълзи се стичат по страни поруменели,
сълзи от радост, от болка, от липса...
С поглед те търся, с мисъл тъй нежна,
копнее душата, копнее, копнее...

Вървя сама в мрака, лутам се, скитам,
звездите блещукат, студени, далечни.
Сърце блъска гърди неуморно,
с болка плаче, разказва, споделя...

Мечта съкровена, несбъдната, свидна,
надежда последна, утеха привидна.

Лунен лъч лице осветява,
пълни със сълзи, очи заблестяват.
Напомнят си те обещание нежно
и чака ли, чака сърцето копнежно...

Венета Павлова

11ж

Лицата на любовта

Любовта е “океанично” преживяване. Тя е могъща, преобразяваща, задвижваща, монументална. Тя е не просто гребенът на вълната, но и нейната падина, същинският ѝ връх, долината ѝ... Тя е всяка водна капка, всяка молекула - остава в океана на живота ти дори след като в кулминацията на траекторията си се е разбила в скалите. Веднъж случи ли ти се любовта, градивните ѝ частици се превръщат в твои вътрешно присъщи. Започваш да имаш очи за безбройните ѝ лица.

Както в “Аз искам да те помня все така” на Димчо Дебелянов, така и в Христо-Фотевото стихотворение “Колко си хубава!” измеренията на любовта са изключителни заради пламенните чувства на лирическите говорители.

В елегията всяка дума е съкровено обръщение към любимия човек. Граничната ситуация, в която се намират двамата влюбени, разкрива в перспектива истинската дълбочина на чувствата им по един особено интимен начин. Именно страданието със своята облагородяваща сила сакрализира обичта им в спомен, а те несъмнено осъзнават, че са призвани, “богопомазани” да имат възможността да го преживеят заедно /.../.

Изповедността е ключова характеристика и на стихотворението на Фотев, в което обаче на фокус е слоблимният екстаз на лирическия говорител от божествената хубост на любимата. Той изпитва потребността някак по детски наивно да ѝ разкрие възхищението си от неземната ѝ всеобхватна красота във всичките ѝ измерения /.../.

В пряка опозиция с любовта е способността да се примириш с преходността, неутрайността и неспирния ход на живота, защото това често означава да оставиш любимия зад гърба си. Болката от тази раздяла е най-осезаема в Дебеляновата елегия, защото героят е принуден да склочи мир със съдбата и да остави своята възлюбена да си отиде въпреки всички бури, които бушуват в душата му. Рамковата композиция дава усещането за път без изход, за невъзможно бягство от обстоятелствата, за несправедливост на края, ала именно там, в скръбта, е уловена красотата на любовта. И в това е величието на момента, защото не са много тези, които са се докоснали до тази магия.

В стихотворението на Фотев, от друга страна, лирическият говорител копнее любимата му да е характеризирана от преходност, а обичта ѝ да не бъде вечна, защото противното би означавало, че тя е сън, мираж, възхитителен плод на въображението му. Именно затова той е склонен да се примири с времето и неговата цикличност в името на една невечна, но истинска любов.

Колкото по-надълбоко разглеждаме измеренията на обичта, всичките ѝ съкровени тайни, невъобразимите ѝ сили, неразгадаемите ѝ способности, толкова повече осъзнаваме какви същински късметлици са онези, които се докосват до нея... Каква чест е да се понесеш на вълната на обичта, за да се разградиш до молекули в океана на живота...

Росица Динкова

11g

На прага

Погледнах днес случайно в огледалото
и здрависах се със тая срещу мен.
Нима безшумно движи се махалото,
че спяла съм за неговия плен?

Няма веч играчки във ръцете ми -
питам се къде ли са се скрили.
И розите във спомените вплетени
започват да миришат на изгнило.

Опират раменете във таваните,
прегръдките на майка - отеснели,
и люпи се боята на оградите,
отдавна вече мръснобели.

А минутите се плъзгат без тиктакане,
пролетта лети към своя край.
Денонощно в мислите ми чака ме
картината на сетния ми май.

Стаята ми - празна, изтърбушена,
в куфари животът ще е скрит.
А сърцето ми, в гърлото ми сгушено,
през очите ми ще почне да кърви.

Ще си кажем сбогом със другарите,
ще пийнем, пеем, ще се смеем,
преди да се изгубим сред канарите
и вятърът нанейде да ни отвее.

Последно ще заста на аз на прага ни
във сянката на майчина снага.
Ще избърша съзките изплакани
и бавно ще се обърна да вървя.

Ще се вдигне механично прелезът,
ще се разкрие път отъпкан, стар.
А в гърба ще тлее ален залезът
на искрящата младежка жар.

Васил Шарков

12a

„Танц на падналите плодове”

Съдържание

1. История на ЕГ “Иван Вазов”	5
2. Петър Кючуков - “Вазовата България” / рисунка: Деница Пиргопска.....	12
3. Борис Ангелов - “Какво намирам в теб” / рисунка: Юлияна Тодорова.....	14
4. Ема Йорданова - “На Катерина” / рисунка: Венета Павлова.....	16
5. Александра Иванова - “Понякога ми липсва да не съм сама” / рисунка: Васил Шарков - “Златно”.....	20
6. Васил Шарков - “Няма по-голям дар от хубостта” / рисунка: Васил Шарков - “О, да, виждам без очите си!”.....	22
7. Венета Павлова - “Ренесансов свят” / рисунка: Венета Павлова.....	24
8. Иван Илев - “Да срещнеш своята сродна душа” / рисунка: Ванина Лесова	26
9. Диана Праматарова - “Как успяваш?” / рисунка: Ванина Лесова.....	28
10. Лора Нанева - “Болка” / рисунка: Елица Атанасова.....	31
11. Антон Стаматов - “Ботев в мен” / рисунка: Васил Шарков.....	32
12. Ева Василева - “Присъдата на огледалото” / рисунка: Симеон Семков.....	35
13. Мария Деведжиева - “Магията на огледалото” / рисунка: Ванина Лесова.....	36
14. Ивайла Стоянова - “Маска” / рисунка: Васил Шарков - “Четири портокала и половина”	40
15. Симеон Марков - “Непоисканата и непотърсената ми реч за 2020-2021 учебна година” / рисунка: Васил Шарков.....	42
16. Борис Ангелов - “Живот” / рисунка: Елица Атанасова	44
17. Мария Деведжиева - “Богоизбаната” / рисунка: Венета Павлова	46
18. Мария Кирова - “Неистов” / рисунка: Васил Шарков	48
19. Юлияна Тодорова - “Да сключиш сделка с Дявола” / рисунка: Юлияна Тодорова.....	50
20. Моника Бозова - “Любовта ни не е метафора” / рисунка: Елица Атанасова.....	52
21. Георги Кацаров - “Пеперудата” / рисунка: Ванина Лесова.....	54
22. Цветина Минкова - “Завръщане към себе си” / рисунка: Цветина Минкова	56
23. Ангел Николов - “Непознатият” / рисунка: Ивет Ангелова.....	58
24. Надежда Илиева - “Спомени заливат ме” / рисунка: Венета Павлова.....	60
25. Лора Велева - “Лицата на любовта” / рисунка: Ивет Ангелова.....	62
26. Росица Динкова - “На прага” / рисунка: Васил Шарков - “Танц на падналите плодове”	64
27. Съдържание	66

65 години ЕЗИКОВА ГИМНАЗИЯ ИВАН ВАЗОВ

Юбилеен
АЛМАНАХ

С любезното съдействие на
Фондация
„Мариана Димитрова“

